

זוהר גוון

פרשת
פנחס

רמזים על פרשת השבוע

מה בגליון?

נחלת א"י תלויה בשמירת השבת

מי מתאים להיות מנהיג?

משמעות הסמיכה בב' ידיים

מיעוט אור הלבנה

סדר ד' מינים כנגד שם הוי"ה לפי סדר הכוונה של חודש

תמוז

ימי בין המצרים וחודש תמוז

בס"ד

נחלת א"י תלויה בשמירת השבת

"וַיִּקְרַב מֹשֶׁה אֶת מִשְׁפָּטָן לִפְנֵי יי" (כז ה)

שואל הרבי מקוצק זצ"ל הרי זו סברא שבמקום שאין בן בת יורשת,

מבאר הרבי מקוצק זצ"ל שנחלה בא"י תלויה בשבת שהרי שבת נקראת 'נחלה בלי מצרים' והרי צלפחד שחילל את השבת לא צריך לקבל כלל חלק בארץ, אלא כיון שצלפחד כיוון לשם שמים כדאיתא בגמרא לכן רצו ליטול את חלקו, אמנם את זה רק הקב"ה יודע מה היתה כוונתו לכן "ויקרב משה את משפטן – לפני ד' " והשיבו הקב"ה – "כן בנות צלפחד דוברות", שטענו "אבינו מת במדבר", דרצה להראות לכולם דגם במדבר חייבים לקיים המצוות ולשם שמים נתכוין ומגיעה להם נחלת אביהם.

הוסיף בני הר"ר משה הי"ו שמצאנו בחז"ל תלו את גאולת ישראל בשמירת השבת כמו דאיתא בשבת דף קיח: "אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי אלמלי משמרין ישראל שתי שבתות כהלכתן מיד נגאלים שנא' (ישעיה נו-ד) כה אמר ה' לסרסים אשר ישמרו את שבתותי וכתיב בתריה והביאותים אל הר קדשי וגו'",

והנה לעיל (יג לז) כשמסופר על חטא המקושש הביא רש"י את דברי חז"ל: "ויהיו בני ישראל במדבר וימצאו. בגנותן של ישראל דבר הכתוב, שלא שמרו אלא שבת ראשונה, ובשנייה בא זה וחללה",

נמצא לכאורה שאכן שהעוון הזה נזקף על המקושש וכן איתא שם בדעת זקנים שכתב:

"ויהיו בני ישראל במדבר. אמרו רבו' ז"ל אלמלי שמרו ישראל שבת שניה לא שלטה בהן כל אומה ולשון ומנא להו שזה היה בשבת שניה מדכתיב ויהיו וימצאו, דתכף להויה שנצטוו במצות שבת מצאו מקושש. ומנא לן דמקושש זה צלפחד מדכתי' מקושש עצים ביום השבת עצי"ם עם ב' דביו"ם עולה בגימטריא צלפחד", עכ"ל,

ומכאן אפשר להתעורר כמה גדולה מעלת שמירת השבת שעל ידה נזכה לגאולה שלימה, ובכלל זה מה שכתבו הפוסקים שמעלת הלימוד בשבת גדולה יותר מלימוד בימות החול ועל דבר זה מצאנו בכתבי זקנינו הבית אברהם מלוצק (תל אביב) צוקללה"ה שביאר את דברי חז"ל הללו בביאור חדש על דרך הדרש וזה לשונו:

"ת"ח בחינת שבת, שאינו עושה שום מלאכה כמו בשבת ויש ת"ח שעושה מעט מלאכה בחינת יו"ט כי עושה רק עבור אוכל נפש, ו"אין בין יו"ט לשבת אלא אוכל נפש בלבד" (מגילה ז:). ולכן ת"ח בשבת נקרא "שבת שבתון" וזה אלמלא שמרו ישראל שתי שבתות מיד נגאלין".

ססס

מי מתאים להיות מנהיג?

בלעדיה לא יוכל להנהיג את קהילתו ביד רמה וכיון שיש לך זאת כבר איני יכול להתראות לך.

משמעות הסמיכה בב' ידיים

”וַיִּסְמְךָ אֶת יָדְיוֹ עָלָיו וַיְצַוְהוּ פְּאֶשֶׁר דָּבָר יְיָ פֶּיַד מֹשֶׁה” (כו כג)

כתב האור פני יהושע:

”ויסמוך את ידיו פירש”י יותר ממה שנצטוו שהקב”ה אומר לו וסמכת את ידך והוא סמך בשתי ידיו. ולולי דברי רש”י היה נראה לפרש בהקדם ביאור הפסוק אחת דבר אלקים שתיים זו שמעתי (תהלים סב) כי יש בני אדם המקיימים רק את המצוות שבין אדם למקום ואינם מדקדקים על מצוות שבין אדם לחבירו כגון אונאה גזל וכדו' ויש בני אדם המדקדקים במצוות שבין אדם לחבירו ולא במצוות שבין אדם למקום אולם אלו ואלו אינם יוצאים ידי חובתם כי לגבי הקב”ה חד הם ורק אנו מפרידים ביניהם וחושבים אותם כשני חיובים נפרדים וז”ש הכתוב אחת דבר אלקים שתיים זו שמעתי אנו שמענו אותם כשתים ויש המקיימים זה בלא זה וזה הוא הפירוש גם כאן שהקב”ה אמר למשה וסמכת את ידך, שהם רק אחת, כמו יד אחת אבל גבי משה כתיב ויסמוך את ידיו היינו שתי ידים, לפי שאצל בני אדם הם ב' בחינות בחינת מצוות בין אדם למקום לחוד ובחינת בין אדם לחבירו לחוד, עכ”ל,

ובסייעתא דשמיא נראה בביאור עומק הענין מה שכתב רבינו, דיד הוא כח האדם, כחי ועוצם ידי וכן כלפי שמיא היד הגדולה, כמו”כ יד הוא רשות האדם, המצא תמצא בידו הגניבה אין לי אלא ידו גגו חצירו וקרפיו מנין, ויעו”י רש”י (ב”מ י) וידה רשותה משמע כדכתיב ויקח את כל ארצי מידו,

ועל ידי סמיכת ידיו מעביר השפע לזולתו והנה מצאנו (זבחים לג.) שסמיכה בכל כוחו בעינין ושם איירי מסמיכת קרבנות ולא מובא שם פס' וכנראה הוא מסברא וא”כ גם בסמיכת זקנים ה” צ”ל כן אלא שלמדו בגמ' סנהדרין (יג:) דלא בידא ממש סמיכין ליה אלא בשמא,

עכ”פ אם ענין הסמיכה הוא בכל כוחו והיינו העברת כל מה שיש בנותן למקבל, א”כ אולי אין כ”כ נפק”מ אם סומך בידו אחת או בשתי ידיו, דסו”ס ראשו ורובו נשען עליו וכל מה שבחבית עובר לקנקן ומה נפק”מ אם עובר דרך ברז א' או שני ברזים?

והנה מלשון שכתב רבינו - לולי דברי רש”י ז”ל [אך יל”ע אם ה” זה לשון קדשו דחלק זה הועתק מתלמידים], היה אולי קצת משמע שמיאן בפ”י רש”י וצ”ע מדוע,

ולנ”ל הדבר מוסבר דרש”י פ”י בשתי ידיו שמילאו בחכמה יותר ודו”ק,

וצע”ע והבנה בדברי רש”י הקד’,

והנה נראה להביא ראיה לרעיון של רבינו ז”ל,

דהנה יד נחלקת לחמש אצבעות ואף בעניינים שנמשלו ליד מצאנו כן, זכר לדבר מה שאנו אומרים בהגדה של פסח

”יפקד יי אלקי הרוחת לכל בשר איש על העדה” (כו טז)

אומר הרבי מקוצק זצ”ל, למה עד עתה לא ביקש משה?

עונה הרבי מקוצק זצ”ל, שמקודם חשב בוודאי שפנחס ימלא את מקומו שהוא קדוש ד', אבל עכשיו שראה מה שעשה פנחס במעשה זמרי שהוא קנאי לשם ד', אף שהיה דבר גדול שלא נערוך אליו קדושתו, אעפ”כ אמר משה - קנאי לא יכול להיות מנהיג ישראל, לזאת ביקש עתה יפקוד ד' איש על העדה,

דרך אגב, שמעתי פעם ממור”ר המשגיח הגה”צ ר' דב יפה זצ”ל [כמדו'] שהחזו”א אמר שרב צריך להיות אחד כזה ש-לא עוצר את העולם!!!

מצד שני, כתוב 'אשר יצא לפניהם ואשר יבוא לפניהם', המנהיג צריך להיות לפני העם ולא להביט לאחוריו מה העם רוצה,

שמעתי פעם שהרב הוטנר זצ”ל אמר, למה בבית כנסת השעון נמצא במקום גבוה, כיון שאם השעון יהיה נמוך יותר כל אחד ישנה את השעון לפי השעון שלו, משא”כ עכשיו כולם מכוונים את השעון שלהם על פי השעון של בית הכנסת, אותו הדבר אמר הרב הוטנר זצ”ל צריך להיות מעמדו של הרב שהוא מורם מעם - למעלה וכל הקהל מכוונים דרכם והנהגתם על פיו ולא להיפך...

בנותן טעם להביא את המעשה שהיה עם בעל המגלה עמוקות זיע”א (שזכינו להיות מצאצאיו) אותו סיפר המגיד הירושלמי ר' שלום שברון זצ”ל:

פעם הלך הב”ח זצ”ל ברחובה של קראקא והנה ראה שני אנשים בעלי פנים מאירים צועדים וניכר עליהם שאינם מעלמא הדין, ומאחוריהם ארבעה אנשים בעלי פנים מושחרים, האחד גדול בשנים והשלושה האחרים צעירים ממנו והנה ארבעה אלו מנסים בכל יכלתם להשיג את השנים בעלי הפנים המאירים אך אינם מצליחים.

לפתע ראה הב”ח זצ”ל כי השנים בעלי מאור הפנים נעלמו מעיניו, אז ניגש אל בעלי הפנים המושחרים לשאול אותם מי הם. בתחילה מיאנו להשיב לו דבר, אך כשגזר עליהם בגזירת מרא דאתרא, ענה הגדול שביניהם כי הוא גיחזי והשלושה האחרים הם שלושת בניו. כששאל אותו מי הם השנים האחרים שרדפו אחריהם, אמר לו שהם אליהו הנביא ותלמידו אלישע וסיפר שאחד מהעונשים שנגזר עליהם הוא לרדוף תמיד אחר אלישע מבלי שיוכלו להשיגו.

אז שאל אותו הב”ח זצ”ל לאן הולכים כעת אליהו ואלישע, ענה לו שהם הולכים אל המגלה עמוקות זצ”ל. מיד הסב הב”ח זצ”ל את דרכו ושם פעמיו לביתו של המגלה עמוקות זצ”ל. כשהגיע אל המגלה עמוקות זצ”ל, אמר לו: יודע אני שאליהו הנביא מסתובב אצלך, מבקש אני ממך שתשאל אותו מדוע אינו בא גם אלי. לאחר זמן אמר המגלה עמוקות זצ”ל לב”ח זצ”ל: מלאתי אחר בקשתך ואליהו הנביא אמר לי שמרא דאתרא מוכרח שתהיה לו שמינית שבשמינית של גאווה, כי

סדר ד' מינים כנגד שם הוי"ה לפי סדר

הכוונה של חודש תמוז

"ובחמשה עשר יום לחודש השביעי מקרא קדש יהיה לכם פל מלאכת עבודה לא תעשו וְחַגְתֶּם חַג לַיְיָ שְׁבַעַת יָמִים" (כט יב)

בספר "אור פני יהושע" להגה"ק מגאלאנטא הי"ד (בין המצרים)

כידוע המעשה שהביא הב"י (תרנא יב) מהריקנטי שבלייל החג של סוכות חלם שהר"י אשכנזי כותב השם (יקו"ק) והיה מרחיק הה"א אחרונה מן השלש אותיות הראשונות [ומספר הריקנטי-] ואמרתי לו מה זה עשית? והשיב כך נוהגים במקומנו, ומחיתי בו וכתבתי אותו שלם, ואשתומם על המראה ואין מבין, למחרת בעת נטילת לולב ראיתי שלא היה (ר"י) מנענע רק הלולב ומיניו בלא אתרוג והבנתי פתרון חלומי וחזר בו

והגה"ק מגאלאנטא הי"ד מפרש שהכוונה שהד' מינים כנגד ד' אותיות שם ד', והאתרוג הוא כנגד האות ה' האחרונה (שהרי זה מה שראה בחלום שמפריד האות האחרונה מכל האותיות), ובסדר שאר המינים הולך מהסוף להתחלה בהמשך לאתרוג, כלומר- הלולב כנגד ו', הדס כנגד ה', וערבה כנגד י',

ולכאור' ק' – הרי זה היפוך סדר האותיות מסדר הפס' "ולקחתם לכם פרי עץ הדר כפות תמרים ענף עץ עבות וערבי נחל" – מדוע זה כך?

ומתריך הגה"ק מגאלאנטא הי"ד – הדברים יתבארו ע"פ דברי הרה"צ מרימנאו זצ"ל שכתב על הפס' "רב לך שבת בעמק הבכא" הפירוש כך – השבתות של בין המצרים (עמק הבכא) הן רב, כלומר: חשובות מאד, כיון שהשבת מעלה את ימי החולין של כל השבוע והימים האלה מחמת חסרונם צריכים עליה גדולה יותר מעמק הבכא,

והרה"ק ר' פנחס מקוריץ זיע"א ביאר – שמה שמופיע פרשת המועדים בפרשת פנחס שנקראת בציבור בימי בין המצרים, כדי שהיא תתן חיות לימים קשים אלו,

והנה, בכל חודש יש סדר אחר של אותיות שם הוי"ה שמתאים להנהגת אותו חודש וכבר נדפס בסידורים לכוין זאת בברכה של מוסף, וחודש תמוז סדר האותיות מהסוף להתחלה – כיון שאז היה תחילת החורבן של ביהמ"ק הראשון והשני, וזה יוצא ר"ת של הפס' – "זה איננו שוה ליי" – סופי תיבות ה/ו/ה/י.

על פי כל זה מבאר הרה"ק מגאלאנטא הי"ד כדי שתהיה תקומה לעם ישראל מהפורענות של חודש תמוז הקדימו את ארבעת המינים בסדר זה, וזה הפירוש ולקחתם לכם.

א.ה. מענין לציין מה שכבר רמזו שמנין הימים של בין המצרים כ"א יום וזה כמנין הימים מר"ה עד הושענא רבה וכבר עמד על זה המהרש"א בכורות ח. ועיין שם מה שכתב בסוגיא דסבי אתונא ולכאור' דבריו נותנים טעם לביאור הנ"ל שזה אכן מתאים שדוקא בימים אלו של חג הסוכות ל"טפל" בבעיות של חודש תמוז.

במצרים הוא אומר אצבע ועל הים הגדולה כמה לקו באצבע עשר, א"כ על הים חמישים,

והנה בשני לוחות הברית היו עשרת הדברות, חמש על לוח א', מצוות שבין אדם למקום וחמש בלוח השני, מצוות שבין אדם לחבירו וזהו רמז נפלא למש"כ רבינו ז"ל דידי ויינו שתי ידיים א' כנגד בחינת מצוות שבין אדם למקום לחוד ובחינת מצוות שבין אדם לחבירו לחוד והוא יתפרש ענין חמש דברות כנגד חמש אצבעות שבכל יד, וכל זה מצד הבני אדם המקבלים אבל מצדו ית' שהוא אחד ושמו אחד הכל דבר אחד ולכן אמר יצק לשון יחיד,

בנותן טעם להביא מה שכתב זקנינו הבית אברהם מלוצק (תל אביב) זצוקללה"ה על חשיבות ענין זה לשלב את הבין אדם למקום יחד עם הבין אדם לחבירו וזה לשונו:

"והי' מעשה הצדקה שלום (ישעיה לב יז) שלם, עם תורה ומצות ג"כ. שזאת ידוע שהמצות נחלקים לשני ענינים, א) בין אדם למקום, ציצית, תפילין, תפילה, שעטנז ולא יגיע מזה שום טובה לזולתו – ויש מצות בין אדם לחבירו צדקה, הכנסת אורחים, גמ"ח, כמו כן יש שני מיני אנשים אחד רוצה להתעסק במצות ששייכים רק לד' ויש אנשים שרוצים דוקא במצות שבין אדם לחבירו, אבל עכ"פ צריך להיות שניהם ביחד." עכ"ל.

מיעוט אור הלבנה

"ושעיר עזים אֶחָד לְחַטָּאת לַיְיָ עַל עֲלַת הַתָּמִיד יַעֲשֶׂה וְנִסְפָּו" (כח טו)

כתב רש"י: "ומדרשו באגדה, אמר הקב"ה, הביאו כפרה עלי על שמעטתי את הירח",

ראיתי בפנינים יקרים מהספר לחמי תודה, שביאר מה הענין של כפרה אצל הקב"ה, שלמעשה ברא הקב"ה את שני המאורות גדולים וכשהלבנה התלוננה יכול היה הקב"ה לעשות את החמה גדולה יותר,

אמנם רש"י כתב שהקב"ה גנז את האור כדי שלא ישתמשו בו הרשעים, נמצא שבגלל זה לא יכול היה להגדיל את השמש,

על זה אמר הקב"ה הביאו עלי כפרה על שהוצרכתי להמעוט את הירח שאלמלא הייתם ראויים הייתי מרבה אור החמה ולא ממעיט הלבנה.

א.ה. יש בזה קושיא גדולה, מדוע כשמיעט אור הלבנה שינה יחד עם זה את גודלה במשך החודש ולא כל החודש באותו הגודל, דלכאורה אם עונשה להיות קטנה ולהאיר מעט אור מדוע בתחילת החודש או סופו לא מאירה כלל? ואם נענשה שכלל לא תוכל להאיר מדוע באמצע החודש מאירה במילואה? אולי זה מראה על ציפיה ותשוקה להתגדל ולהתחדש, ירידה לצורך עליה וצ"ע]

ואם הדברים כנים יש כאן אולי קצת סמך למה שדנו בגמ' אי תלמוד גדול או מעשים, ונמנו וגמרו שתלמוד גדול שמביא לידי מעשה,

ומש"כ שם ש'רב לך שבת בעמק הבכא' הוא כנגד שבתות אלו נראה כוונתו, דבלכה דודי תחילת האי פיסקא הוא מקדש מלך עיר מלוכה קומי צאי מתוך ההפיקה, הרי איירינן מירושלים ההפוכה וביהמ"ק בחורבנו ובפרט הכאב כנגד בין המצרים ולזה התקומה תמיד היא השבת ומועדים בפרט בימים אלו והיינו שבתות דעמק הבכא,

ויעוי' בילקוט אמר רבי ברכיה בשם רבי אבא בר כהנא בזכות ולקחתם לכם ביום הראשון וגו' בונה לכם את הראשון ומביא לכם את הראשון, בונה לכם את הראשון זה בית המקדש דכתיב כסא כבוד מרום מראשון מקום מקדשנו, ומביא לכם את הראשון זה מלך המשיח דכתיב ביה ראשון לציון הנה הנם ולירושלים מבשר אתן,

וא"כ הרי יש קשר אמין דוקא בין ד' המינים לימים אלו ובזה מתחזקים הדברים מש"כ שם שסדר ד' המינים כנגד תמוז שיהי' לנו תקומה,

ימי בין המצרים וחודש תמוז

באחד הספרים כתוב שכ"ב ימים אלו כפול כ"ד שעות עולה סה"כ 528 שעות, בגימ' 'מפתח', אולי מרמז למפתח 'ישועות', כמו שכתוב בספרים הקדושים שזה מרומו בפסוק "כל רודפיה השיגוה בין המצרים", רודפי י"ק השיגו ו"ק, כשם שאפשר לפעול על ידי שמחה בימי השמחה כך בימים אלו אפשר להשיג על ידי הצער על חורבן בית המקדש.

בספר כנסת מרדכי (סאדיגורה) מסופר שהרה"ק מרוז'ין זצוק"ל היה פעם אחת בסעודת ר"ח תמוז ביחד עם הרבי מאפטא זצ"ל (עיי"ש כל המעשה) ובתוך דבריו שם אמר שכל הטעות שהיתה לישראל שעל ידה הטעה אותם השטן היתה על ידי "כי בושש משה" שחשבו שבא כבר שעה השישית על ידי שהשטן החשיך את העולם, מכיון שהקלקול היה בשעות אלו בין שש לשבע, לכן אנו קוראים אותו 'תמוז' היינו "תמ – וז" מלשון יתמו חטאים,

דרך אגב, ו"ד בגימ' 13, בגימ' אחד,

זאת אומרת, ששת ימי המעשה ימי החושך יכול לשלוט השטן, אבל ביום השביעי אין לשטן שליטה, ומכח השבת אין שליטה לחיצונים וזה מציל גם על ימות החול, אבל הטעות של הבלבול בין שש לשבע היא הסכנה הגדולה. [א.ה. וזה מתאים למה שנכתב לעיל שהשבתות של ימי בין המצרים הם שבתות מרוממות וגבוהות יותר, 'רב לך שבת בעמק הבכא', דלשמירת השבת כהלכתה, בפרט בימים אלו, יש כח ותוקף להציל ולהעלות גם את ימות החול].

ולכאורה יש להבין מה הקשר בין שני הזמנים הללו שעל פניו נראים אפילו סותרים, כאן עבודת הימים היא שמחה וכאן לא ממש..

באמת ניתן לראות שיש מכנה משותף לשני הזמנים והוא: התפילה והציפייה לבניין בית המקדש לעתיד.

אז איך הדברים נראים שונים כל-כך? מכיון שבתקופת בין המצרים ההתעסקות היא אבילות על המקדשים שהיו ונחרבו מקדש ראשון ושני, אולם בימי חג הסוכות אז המבט הוא על העתיד על הציפייה לבניין בית המקדש השלישי וזה משמח אותנו.

ובאמת ניתן להבין שזה היה הנושא בסוגיא דסבי דאתונא דלכאורה לא מובן מה התשובה על טענתם דאמנם כנגד כ"א ימי הצער יש כ"א ימי שמחה אבל עכ"פ הצער נשאר! אלא הביאור, דלפי המבט שלהם הצער על החורבן הוא צער ללא תקווה של אבדן וייאוש, אבל לאמונתנו האיתנה אנו מצפים ומחכים לביאת המשיח זה מה שרואים מהשמחה בסוכות גם היא על בית המקדש אך שם זה על העתיד!

ואם ישאל השואל אם כן מדוע מתאבלים בבין המצרים ולא מתנחמים? התשובה היא – כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה כדי לזכות ולהיות מחוברים לעתיד זה רק בתנאי שישנו הצער על הפסד העבר המפואר.. אכן, חז"ל סדרו הפטרות שבעה דנחמתא אחרי ימי בין המצרים הנמשכים עד עומקם של ימי הרחמים אות הוא שהרגשת החורבן סיבת הבניין אכ"ר.]

והנה במה שהוקשה לרבינו ז"ל למה סדר המינים לא פותח בערבה כנגד י' ולכא' למה לא הוקשה גם להיפך מ"ט סדר שמו ית' פותח ב' כנגד ערבה ומדוע רק בתמוז הסדר לפי החשיבות והרי וודאי אתרוג חשוב טפי מערבה וכו',

ויש להשיב דמעלין בקודש ואין מורדין ולכן הסדר מתחיל בערבה וגומר באתרוג, וגם יש כאן סדר לפי האלף-בית דבספר הקדוש והנורא רזיאל המלאך ביאר די' קודם לה' משום שא' ועוד ב' ועוד ג' ועוד ד' הם י' ורק אח"כ מגיעה האות ה', לפי"ז אולי בו' הוא המשך וכסדר ואולי הה' שבסוף כולל ואולי לכן אתרוג ביד א' וג' המינים ביד השניה אע"פ שצריך להסמיכם ולא זכינו להכנס בנסתרות והדברים רק על דרך הרמז]

והנה במדרש ילקו"ש אמור דף ג, דרשו ד"א פרי עץ הדר אלו ישראל, מה אתרוג יש בו ריח ויש בו אוכל כך ישראל יש בהן בני אדם שהן בעלי תורה ובעלי מעש"ט והדס ריח בלא אוכל מעש"ט בלא תורה וערבה לא תורה ולא מעש"ט, והנה זה פשוט דאוכל עדיף מריח והרי קיי"ל ריחא לאו מילתא היא, וכן קול מראה וריח אין בהם משום מעילה, ואם אין קמח אין תורה וריח רק לרווחא דמילתא, - וא"כ לפי מש"כ לעיל אם הדברים נכונים שסדר האותיות של שמו ית' הוא כסדר כמשל ענייני החשיבות נמצא מכוון שקדמה ערבה ואחריה הדס ואח"כ כפות תמרים ולבסוף אתרוג,

השיעור נכתב ונערך מתוך ההקלטה במערכת קול הלשון

ניתן לשמוע שיעורי רמזים על סדר הפרשיות ושיעורים על עניינים בסוגיות הש"ס -
דרך בנק התורה שע"י קול הלשון מספר ישיר בנק התורה : 0732951222, או בלחיצה פעמיים
כוכבית במספר הרגיל: 036171111 להקיש קוד 642106 ואח"כ קוד כניסה 068068 בחירת מדור וכו'
להערות או בקשה לקבל דף זה נא לפנות לכתובת מייל x0527136245@gmail.com
כמו-כן ניתן להשיג את הקונטרסים על המועדים בטלפון - 0534142879 או בכתובת מייל הנ"ל